

Alkony, hatalmas

*Épül fölénk az ősz! Hajlongva
felhők állványzata magaslik,
kiürült a park, ahol nemrég
labdát duhhogtattunk fiammal,
egy loncsos eb futkos csak föl-le,
hordja vissza a folyvást-újra
elhajított botot, a lökött
gazdi meg, lám — nyakán-fején sál —
szolgálatán hogy' szórakoz'!
Folyvást-újra épül az ősz is,
akár egy összerakós játék,
mint egy nagy szociális otthon,
s ha már így-úgy megáll, szülénket,
öregünket beköltöztetjük
— ott nem lesz majd egyedül, mamuska,
fűteni sem kell, az is fizetve! —,
hajukat fehéritsék havakkal,
havakat boronáljanak szelekkel,
szemükben gazdátlan szorongás,
markukban egyetlen dió,
azt is az unokáknak adják.
Így épülget fölénk az ősz,
talpam alatt a bauxit-száraz
gesztenyelevelét eseten jajdul,
akárha négy lábú elmúlás
taposná kentaur-patákkal,
halvány savós-vér színe spriccen,
szemem kelyhe még befogadja,
aztán hirtelen alácsikordul
az alkony, hatalmas kortina.*

Czibulsky az éjszakai vonat peronján

*Neve-sincs-madár,
ki tán a bánat,
verdes
szempillarács-kalitkában.
Szárnytolla kés,
nyaktolla kés,
farktolla kés,*

*magam — merő vér.
Mondaná: Lengyelország!
Mondaná: Hamu és gyémánt!
Mondaná mind, ami
kimondhatatlan.
Kattog a kerék,
durva vászoningemet: az éjszakát
egy dallam aranyzála hímezi
halhatatlanul,
de én,
halandó,
tört arcom fátumával bukom le rád,
Európa!*

Gyűrű nélkül

*Jegygyűrűmet elnyelte a tenger,
játszódnak vele bakfis halak.
De véle a szerelem nem veszett el:
gyűrű nélkül tartasz s tartalak.*

*Jelkép volt? Vagy csupán kérdést tett fel
az őselem: látná, mi marad?
Szabad hűségben, meggyűrűzetlen
lettem társad, s így tartottalak.*

*Szabad hűségben, meggyűrűzetlen
rég tartasz már s én rég tartalak.
Válassz engem mindújra, szerelmem,
s mindújra téged választalak!*